

Compta amb mi

La Maria, una nena de 9 anys, i el seu pare, el Joan, van de compres caminant. Durant la tornada, la filla s'adona de l'esforç del Joan per portar les bosses.

Maria: Papà, vas molt carregat.

Pare: Sí, avui havíem més comprar més del què em pensava. Però ja estem arribant a casa.

Maria: Deuen pesar molt les bosses. Vols que n'agafi una?

Pare: T'agraeixo molt la proposta. Però puc jo sol, no et preocupis.

Maria: De veritat, papà, et puc ajudar. A l'escola aquest mes m'encarrego de repartir els llibres del Coneixement del Medi. També pesen i ho faig bé. Al cau també ajudem als caps a portar material de les sortides. Sempre en porto una part a la meva motxilla.

Pare (dubtant): Bé, potser pots portar alguna cosa. Però ja estem arribant, no se si val la pena.

Maria: Ens aturem un moment i em dones alguna cosa que pugui agafar... si us plau, papà.

Pare: D'acord... un moment... aquí tens...

Maria (ja a casa): Aquí tens... t'he pogut ajudar i no ha estat tan pesat. Hem fet una tasca junts. Gràcies per considerar que ho podia fer. M'encanta ajudar als altres, n'aprenc molt.

Al finalitzar, la mare de la Maria, la Mercè li retreu al seu marit que hagi utilitzat a la seva filla per portar una bossa. És molt petita i no cal forçar-la a cooperar a les feines de casa.

QÜESTIONS PER AL DIÀLEG

1. Per què penseu que el Joan no deixa a l'inici ajudar a la Maria? (per anar més ràpid, perquè pensa que es molt petita...) Ens passa a nosaltres el mateix?
2. Quins arguments presenta la Maria per donar un cop de mà? Coneixeu com s'impliquen els vostres fills i filles a l'escola, a les extraescolars, quan van de colònies o campaments?
3. Per què la mare reacciona així? Us veieu reflexats?
4. Per últim, per què li agrada a la M